

8-2-2017 - Uitgave Volle Lading Groep

Acties APMT Gotenburg tegen 'Union Busting'

De vakbond SDU organiseert in Zweden het overgrote deel van de havenwerkers. De havenbedrijven proberen de SDU buitenspel te zetten. De bond wordt niet toegelaten tot onderhandelingen over de CAO waar de havenbedrijven onder vallen. Bij de meeste bedrijven spreekt SDU wel mee over allerlei kwesties per bedrijf - zoals de roosters, de veiligheid, reorganisaties en allerlei andere bedrijfsregelingen.

APMT Gotenburg zet nu een stap verder in 'union busting'. Eerst wilde APMT Gotenburg bepalen wie er in de delegatie van SDU zou zitten en hoe SDU het overleg met haar achterban zou voeren.

Inmiddels heeft APMT Gotenburg besloten SDU niet meer tot het overleg over veiligheid toe te laten. APMT Gotenburg heeft een reorganisatie aangekondigd en wil daarom SDU nu ook niet tot de onderhandelingen over die reorganisatie toegelaten.

Een ander idee over vakbondswerk

De collega's in Gotenburg zijn niet van plan als makke schapen naar de slachtbank te gaan. Sinds begin vorig jaar wordt er geen overwerk meer verricht. In november legden ze drie dagen het werk

*Vervolg op
blz. 2*

Acties APMT

neer. Eind januari volgde een werkonderbreking van acht uur. Waarom

komen in Gotenburg de acties van de grond, terwijl in Rotterdam na één stakingsdag met de witte vlag werd gezwaaid?

Er zullen vast verschillende oorzaken zijn.

In ieder geval is hierbij van belang hoe de bond is georganiseerd. De plaatselijke bestuurders zijn gekozen havenarbeiders. Eén van die collega's vertelde de Volle Lading over de SDU:

"De structuur van de SDU is directe democratie. Alle beslissingen worden genomen door het stemmen van leden op ledenvergaderingen. In tijden waarin we met veel problemen te maken hebben zijn er natuurlijk veel vergaderingen. Alle plaatselijke afdelingen zijn zelfstandig en het nationale comité werkt als een adviesorgaan. Meestal worden de suggesties van het nationaal co-

mité geaccepteerd en uitgewerkt."

De vakbond als strijdorganisatie in handen van de leden

Het is iets om over na te denken. Als de Rotterdamse havenarbeiders elke belangrijke beslissing in ledenvergaderingen nemen, dan is er meer ruimte voor doorpakken en minder ruimte om uit te stellen, af te stellen, besluiten niet uit te voeren enzovoort.

De Volle Lading stelt voor om de bond te veranderen - van een organisatie die de strijd dempt, naar een strijdorganisatie in handen van de leden. Dat kan alleen door de leden zelf worden gerealiseerd. Een goede eis zou zijn dat alle vakbondsfunctionarissen van hoog tot laag door de leden worden gekozen en ook afzetbaar zijn. We stellen voor dat alle belangrijke beslissingen op ledenvergaderingen worden genomen. In tijden van actie zou de leiding moeten berusten bij een democratisch gekozen strijdcomité.

RPS Na 30, 40 jaar buffelen: bijstand in afwachting van pensioen

De curator heeft inmiddels iedereen bij RPS ontslagen. De collega's van geboortjaar 1955 en ouder wordt een regeling aangeboden, waarbij gedurende de WW de uitkering wordt aangepast tot 100% van het oude loon.

Als na een kleine drie jaar de WW-uitkering eindigt, dan heeft iedereen een pe-

APMT doet niet alleen in Gotenburg aan Union Busting

In Egypte en Marokko werd niet zo lang geleden de politie tegen stakende APMT-ers ingezet. In Ghana werden APMT-ers ontslagen omdat ze hadden gestaakt.

APMT richt zich wereldwijd tegen arbeiders- en vakbondsrechten

Als APMT in Rotterdam een wat socialer gezicht toont, dan is dat uit angst voor acties van de werkvloer. Maar ook in Rotterdam wil APMT de bond kapot maken. Denk aan eind 2013, toen APMT wilde dicteren hoe de CAO van APMT2 er uit zou zien. De bond kon tekenen bij het kruisje of stikken.

Met stevig georganiseerde langzaamaanacties kregen APMT-ers de directie op de knieën.

RPS

riode tot pensioen en AOW te overbruggen. Voor de één is dat langer dan voor de ander.

Sommigen kunnen een uitkering op bijstandsniveau krijgen, anderen (met een werkende partner bijvoorbeeld) niet.

Iedereen krijgt € 5000,- bruto, maar dat is snel op. De meesten krijgen ook een dienstjarenpremie die kan oplopen tot € 10.000,- netto - maar ook dat zal voor de meesten onvoldoende zijn om het verlies aan koopkracht in de bijstand te compenseren.

Als het om winst gaat

En dat zijn collega's die meestal 30 tot 40 jaar in de haven hebben gewerkt. Eerst zwaar, vuil en onveilig werk in het stukgoed - later volcontinu in de containersector. Niemand komt daar ongeschonden uit. Jarenlang in-

casseerden de havenbedrijven hun winsten, mede door de arbeid van deze collega's. Nu worden ze bij het vuil gezet. Als het

Het RPS-verhaal valt als bij een versleten grammfoonplaat steeds in dezelfde groef: zonder verzet worden de 'oplossingen' steeds slechter

om winst gaat dan is er geen plek voor menselijkheid en mededogen. Die moeten de havenwerkers bij elkaar vinden - in onderlinge solidariteit.

Ook RPS: Een half jaarcontract - 60% - op uitzendbasis

De collega's van geboortjaar 1956 en jonger krijgen een arbeidsovereenkomst voor 60% van de normale arbeidstijd voor een half jaar. Zo gaan we in de haven van jaar naar halfjaarcontracten. Van vaste banen naar een uitzendcontract. Met het ABC-model zouden havenarbeiders toch van onzekere naar zekere contracten gaan?

En de collega's komen te vallen onder de ABU-cao - de CAO voor uitzendbureaus. Dat wil zeggen dat ze makkelijker ontslagen kunnen worden en dat ze vijf keer een half jaarcontract kunnen krijgen - voordat ze recht hebben op een vast contract.

Er wordt gezegd dat er genoeg diensten zijn bij Uniport, P&O en SCA om deze collega's volop te laten werken. 'Maak je geen zorgen' wordt er gezegd 'voor jullie is er altijd werk'. Maar als dat waar is: waarom krijgen die collega's dan geen full time overeenkomst voor onbepaalde tijd? **Zonder verzet is dit de route naar de WW.**

Uitzend-CAO in de haven

Meer rechteloosheid voor havenarbeiders - meer winst voor bedrijven

Directies kijken vol spanning toe hoe het ABU-CAO-experiment bij RPS gaat aflopen. De ABU-CAO is een CAO voor uitzendkrachten.

Waarom geen sjorders te werk stellen onder de ABU-CAO, zo zullen Vervat en Baks redeneren? Bij Transcore en het nieuwe RPS gebeurt dat voor stacker-draaiers. Vervat en Baks zouden

met de ABU-CAO meteen af kunnen kunnen van de regel, dat na twee jaarcontracten gekozen moet worden tussen niet verlenen of vaste dienst. Dan kunnen ze sjorders 5,5 jaar aan een rechteloos lijntje houden.

Waarom niet een reorganisatie plannen zoals bij RPS, zullen directies van ECT, APMT, Uniport en RST redeneren? Het blijkt

Uitzend-CAO

een manier te zijn om personeel in vaste dienst te ontslaan en als uitzendkracht terug te huren.

**Vijf jaar en zes maanden
geen vaste baan en
makkelijker ontslag**

Onder de ABU-CAO val je de eerste 78 weken (alleen weken waarin je hebt gewerkt tellen mee) in fase A. In die periode eindigt de arbeidsovereenkomst als het inlenende bedrijf jou niet meer inleent. Die voorwaarde wordt het uitzendbeding genoemd.

Dus uitzendbureau X leent sjorders uit aan Matrans. Als Matrans zegt een sjorder niet meer te willen, dan eindigt zijn arbeidsovereenkomst met uitzendbureau X.

Daarna kom je in fase B. In fase B ben je van het uitzendbeding af. Fase B duurt vier jaar of zes arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd. Bijna eindeloos dus.

**Kom naar de
vergadering
van de**

Volle Lading

vrijdag

**17 februari
2017**

20.00 uur

**J. de Vouplein 99
Rotterdam**

Daarna kom je in fase C: een vaste baan met uitzendbureau X zonder uitzendbeding. Alleen: het ontslag van een uitzendkracht is wettelijk veel makkelijker dan het ontslag van iemand die een gewone arbeidsovereenkomst heeft. ABC-tje dus.

Bericht van een uitdeler:

'Hoe houden jullie dit vol?'

Bij het uitdelen van de Volle Lading aan de poort vroeg een collega me: *"Wie betaalt dit allemaal."* Ik gaf als antwoord: *"Wijzelf – we krijgen geen subsidie, maar wel steunbijdragen van havenarbeiders."* Daarop vroeg hij weer: *"Hoe kan het dat jullie dit blijven volhouden, dan moeten jullie wel idealisten zijn."* Ik zei dat we deze hele maatschappij onrechtvaardig vinden, dat bijvoorbeeld acht mensen de helft van het wereldvermogen bezitten. Dat we zo'n wereld niet willen voor onze kinderen. Hij zei toen: *"Maar dit helpt toch niet, met zo'n klein groepje"*. Ik zei: dat klopt. Niet een paar activisten gaan de wereld veranderen, maar de gewone mensen zelf. Wij praten met de havenarbeiders, luisteren goed en gebruiken hun beste ideeën om de grote middengroep te overtuigen gezamenlijk te vechten voor een betere toekomst. Ieder wil vooruit

en wil dat zijn kinderen het beter hebben.

Maar ondernemers doen alles om de stemming onder de collega's in de haven om te buigen. Al voordat op de werkvloer het woord 'actie' valt, beginnen Human Resource en supervisors en shiftleaders te mompelen: 'Dat lukt niet meer, de tijd van solidariteit is voorbij, die eenheid krijg je nooit meer, nu denkt ieder alleen aan zichzelf, velen zitten in de schulden'. Een aantal collega's laten zich aanpraten 'dat we niets meer kunnen'.

Eén voor allen, allen voor één

Maar dan is er ook De Volle Lading, die de lessen uit het verleden voorhoudt en laat zien dat je kunt winnen als je schouder aan schouder staat. Bijvoorbeeld op 28 januari 2010, toen een ernstig zieke collega bij ECT ontslag kreeg en op staande voet zijn badge en sleutels moest inleveren en naar huis moest. Toen hij van huis uit zijn collega's belde en uitlegde wat er gebeurd was, topten die de kranen op en legden het werk stil op alle drie de terminals. Binnen drie uur moest de directie het besluit terugdraaien en de gestaakte uren doorbetalen.

Op 1 juni 2010 krijgt een collega bij APMT ontslag, want hij had twee containers tegelijk overgedraaid omdat de twistlocks niet losgingen. Toen ze halverwege afbraken was er grote schade. Afijn, de

Uitdeler

collega's legden het werk neer en iedere volgende spil nam na discussie de staking over. Na 36 uur gaf de directie toe. Nee, staken is niet iets van vroeger. Met één voor allen, allen voor één kunnen de werkers winnen. Dat gebeurde in april 2011 met de 48 uursstaking van de sjorders en in november 2013 met de drie weken langzaam-aanactie bij APMT. Dat is de werkelijk-

heid in de haven.

Over volhouden gesproken

Havenarbeiders kunnen heel veel bereiken wanneer ze besluiten gezamenlijk de strijd aan te binden - vanwege hun positie op een strategische plek in de economie en door hun strijdervaring.

Hoe lang kun je volhouden daar geen gebruik van te maken?

HbR vraagt een half miljard per jaar voor haar vrienden

Het Havenbedrijf Rotterdam vraagt samen met de havenbeheerders van andere havens om een structuurfonds, waar de regering een half miljard euro per jaar in moet storten.

Ze willen dat het structuurfonds in het regeerakkoord van de nieuwe regering zal worden opgenomen.

Ze zijn in ieder geval op tijd met hun verlanglijstje. En: ze doen het niet voor zichzelf, ze doen het voor de grote havenbedrijven en rederijen. En ze vragen het aan vrienden van die grote bedrijven, want wie de grote bedrijven niet te vriend houdt die mag niet regeren.

Als arbeiders op 60 jaar met pensioen willen, betere zorg, vaste banen voor de jeugd, arbeidstijdverkorting om werkgelegenheid te beschermen - dan is

dat altijd te duur. Dat zijn altijd irreële eisen.

Maar een half miljard per jaar voor bedrijven als ECT en APMT, Maersk, MSC en CMA-CGM - dat moeten we allemaal normaal vinden.

Werkende mensen kunnen alleen door strijd iets afdwingen

Het is tijd om te investeren in een goed leven voor de werkende mensen en een toekomst voor de jeugd. Die investeringen kunnen alleen door strijd worden afgedwongen. Strijd tegen de monopoliebedrijven en hun vrienden in het HbR en de regering.

Bedrijven kunnen verlanglijstjes indienen, werkende mensen kunnen alleen door gezamenlijke strijd hun belangen doorzetten.

Uitgangspunten van de Volle Lading

1. We maken ons met offensieve eisen sterk voor de belangen van de havenarbeiders en de jeugd die in de haven gaat werken.
2. We helpen de strijd voor die belangen te organiseren onder andere door de vier-wekelijkse uitgave van de Volle Lading.
3. We werken democratisch. Iedereen kan zijn inbreng hebben. Vrienden die de strijd van de havenarbeiders ondersteunen zijn welkom.
4. We ijveren voor vakbonden die strijdbaar en democratisch voor de belangen van de werkers opkomen.
5. We zijn onafhankelijk, ook financieel. We accepteren alleen financiële bijdragen als ze zonder voorwaarden worden gegeven.
6. We staan open voor gedachten over een andere maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking van de werkende mensen - dat geeft richting aan onze strijd.
7. We werken aan de versterking van de internationale solidariteit van de havenarbeiders.

www.vollelading.nl

Wie De Volle Lading
iedere vier weken
gratis per
e-mail wil ontvangen:
mail dit verzoek naar
**info@
vollelading.nl**

De Volle Lading is een
uitgave van De Volle La-
dinggroep - van collega's
voor collega's in de haven.

Contact:
info@vollelading.nl
Telefoon: **06-42492000**
06-40393842